

Rahwas usub õlpsamalt wasset kui tõt, wõttab ennemine kurja kui hääd õppetust wasto. Kes nende suud möda oskab lorriseda, se on nende mees. Mõni pardi-issand tõusis meie päiwil ramato-fir-jutajaks; issa-äni kitis pealegi-pilo-pappa laulu ja pilo-pappa nok tõusis kõrgele. Lorriskandjad ja Metsakakkud pandi ramatutele nimelõ, mis ruimalate ellajade rahhataškud tühhendasid ja waimoliko kirjutajate kutrud maamonaga täitsid. Linnud ja neljajalgsed! kui kaua tahhate petjatele ruimaluse tolli maksta, kes teie raswaga endoid numawad?

„Wai kas arwate neid parremaks, kes allati käed ristis ja silmad pörite ohkades ümberkäiwad, ennast warjule pandud waimoliko annete õffalifeks kiitwad ja teistele jutlust lähwad teggema? Mõne sesugguse wagga ellajale juhtub koggemata ka ilmliku tülli, kui wõera põldu sallamahti külwatud seme päikese paistel iddanema tõuseb; wõssuke saab teistele nähtawaks. Agga mis meil siin pikkemalt keeldud armastuse külwist räkida, se on üks kõik, kudda idduke tõusis; äkski ei wõi selle eest, kudda ta ilmale tulli. — Sallapõllus iddanenud wõssukesed ellago wiisakast teiste ellajate ulgas, ja ärgo mingo koera kutsikas ial sellega sureldama, et issa-poolt rebbase chl hundi suggu temasse putunud. Misuggune sureldamine sadab iggakord äbbi.“

„Eel!“ üdis Irmabbe määr: „teie tahhsite õma pattu tunnistada, ja akkate teiste peale kohhut mõistma! Teil on endal wõ!ga küllalte; jätke teised

rahhule. Igga mees kandko õma koormat ja püüdfo üksford tehtut tööst wastust anda. Sellepärtast et teie Ma- ilma luggu ni põhjani ärratunnete, peafsite isse teistest parrem ollema. Tarkust on teil küllalti, õigusest on pudu. Teie ollete üks künal, mis teistele walgust näitab, agga isse pimedas ellab. Teist saaks hä lamuaste koolmeister.“

Maggusat juttu westes ollid neimad kuõinga koea liggi jõudnud, kus kawwala Reinowadderi püksid jahwatama akkafid. Seal jõudis perdif Martin neil wasto. Tema ütles rebbasele: „Olge julge, arwas rädidi-poeg!“ ja nõudis pikkemalt asja otsust.

Reinowadder kostis: „Mulle juhtus jälle koggemata pissokest tülli, kaks waenlase kerre, koddokänes ja warres, läksid tühja asja kuõinga jure kaebama, et ühhel kõrw, teisel naine mino kätte jänud. Saaksin kuõingaga räkima, siis lähheks nende kaebamine tuuld. Onnetunal kombel ollen praego Kriimsilma sü pärrast wande al, siiski ei ussalda ma pikka teed ette wõtta, kus naine ja lapsed warjajata koeo jäwad. Peaseksin nuhtluse alt, siis wõiksin julgest kuõinga ette astuda ja pissokest tülli seal waigistada.“

Martin ütles: „Ma lähhen praego Kurrefate, seal tahhan teie wõllad ühhes ärratassuda; wenna kombel seisn ma teie eest. Miina ollen kohto kirjutaja, tean selgest kõik kohto; seadused ja saan teie asja õlpsalt toimetama. Kul on seal suggulast ja sõbru küllalte. — Minge julgest kuõinga